

Woensdag 6 september 1916.

Zaterdagavond vlogen omstreeks 9 uur zes zeppelins hoog in de lucht Engelandwaarts; Luidens een aangeplakt bericht is er een te Londen neergeschoten.

Geen aardappelen mogen in de stad gebracht worden. Strenge waakzaamheid wordt door soldaten daarop uitgeoefend. Gisteren gelukte het hier nog een halven kilog. te krijgen. Heden niets. Mijn meid moet gekookte rijst eten. Jonge haantjes worden buiten te koop aangeboden, maar wie durft ze naar de stad brengen? Een meid, wier meesters afwezig zijn, is het gelukt een pasport te krijgen om haar ouders 3 uur van hier des zondags te bezoeken. Reeds tweemaal heeft ze mij een halven kilog. boter en dertien eieren medegebracht. Goede ziel!

"Hoe durft ge, hoe kunt ge?" En ze glimlacht zelfvertrouwend: "O niemand spreekt mij aan. Ja, ja, dat gaat heel goed, ik durf."

"Hoe doet gij het?"

"Ik berg alles in twee dozen. In elke mouw van mijn paletot steek ik er eene en hang hem over mijn arm, alzoo schijnt het of ik niets bij mij heb."

De Duitschers zeggen, dat de Vlamingen onovertreffbaar zijn als smokkelaars.

Gisteren kwamen troepen binnen. Er waren wel vijftien fluitspelers bij. De voorbijgangers zagen toe, het is hun echter verboden van te blijven staan. Bewoners kwamen op hun drempels. Een zesjarig meisje danste voor een deur sierlijk op maat met het mondje aanstellerig gespitst, de armkens boogvormig boven zijn hoofdje gehouden, deze ook op maat heen en weder zwenkend: Danseresje en koketje geboren.

Enkelen van de doodvermoedschijnende soldaten glimlachten als ontroerd, onder het voortstappen het vreugdebetoon van het onnoozel schepseltje aan. Het gerucht loopt, dat de Nationale Bank van België zal gedwongen worden op de duitsche leening in te teekenen, en dat de overheden in de banken van Gent de nummers gevraagd hebben der geldkoffers van de gevluchte inwoners en de hier verblijvende vreemdelingen. Men noemt zelfs het cijfer zes honderd millioen in goud, dat de Nationale Bank tegen 4 p.c. aan den vijand moet afstaan. Of daar iets van waar is, kan ik niet weten en schrijf het enkel op als inlichting over den lichtgeloovigen geestestoestand van den tijd. Wij hooren voor ons dagelijksch brood des geestes anders niets dan vertellen van aftasten op de straat en in de trams, huiszoekingen, arrestatiën en toepassen van boeten, naar Duitschland sturen voor het ontvangen van brieven of kaarten uit het leger, zelfs voor correspondentiën, die voor het bestellen onderschept, op de Kommandantur aanwezig zijn. De bestemming wordt soms op de Kommandantur ontboden, mag het bericht lezen, maar moet tien mark boet betalen of drie dagen in 't gevang zitten. Menschen oud, vervallen, slecht ter been, moeten vaak van uren ver naar een verhoor komen en dat te voet.

Dezen morgen kwam de meid als naar gewoonte om 7 uur mij oproepen, zij had roodgeweende oogen.

"Is er iets gebeurd?"

"Ach ja, slecht nieuws van mijn broeder."

"Wat dan?" "Hij is gekwetst aan alle twee zijn armen. Zijn vrouw heeft een brief gekregen van het kamp. Uit den eersten slag is hij ongedeerd gekomen. Zijn kameraad — degene, die hier met hem aanbelde, ge weet voor twee jaar, toen ze maar enkele minuten bleven — werd aan zijn zijde neergeschoten. Hij stierf in zijn armen. In den tweeden slag kreeg hij het. Een vriend schreef dat allemaal. Hij zegt in den brief aan mijn schoonzuster:"

“Uw man heeft een kruis van eer gekregen,... maar, indien hij ooit naar Gent terugkomt, zult gij een groot kind zien.”

De stem der vertelster verkropt.

Het nieuws ontroert mij diep. Die twee groote, kernegezonde, flinke, jonge mannen, van een keurkorps deeluitmakend!.. Aan de armen gekwetst, de een... zou hij nog armen hebben? als een kind weerkeeren, krankzinnig, zeker? De andere dood!...

“Van wanneer dagteekent die brief?” “Van in mei.”

“Mei, september. Nieuws van vier maanden her; zulk slecht nieuws! Arm meisje, hoopt ge nog op het behoud van uw broeder?” Het schijnt wel niet, het kan ook niet, het is misschien ook beter niet.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnoed* »)